

Salezijanski VESTNIK

Življenje, ki se nam izmika

Don Boskov obalni biser

Ugovor vesti?

592

NOVEMBER–DECEMBER 6 2014

GLASILO ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO IN PRIJATELJE DON BOSKA

Življenje, ki se nam izmika

■ Janez Vodičar

Razpoloženje ob praznovanju vseh svetih in vernih rajnih še ni dobro izzvenelo, že nas v izložbah pozdravljajo Božički, kakšen sv. Miklavž in seveda obilica adventnih venčkov in lučk v najrazličnejših oblikah. Imamo občutek, da smo na poti na pokopališče še lahko kupili sveče ali krizanteme, nazaj grede pa lahko že odnesemo adventni venček ali kakšnega Božička. Pogosto nas to spravi v slabo voljo, saj se nam zdi, da ne moremo tako hitro menjati razpoloženja, kot to delajo trgovci z izložbami.

Lahko le ugotovimo, da imajo nekateri dober občutek za posel. A če ljudje ne bi kupovali in če nas to ne bi privabljalo v trgovine, trgovci ne bi tako pohiteli z adventno-božičnimi okrasitvami. Njihovo logiko razumemo: kdor prej prodaja, tudi prej pobere dobiček. Čisto nič jih ne zanima, kako to pripomore k božičnemu razpoloženju in poglobljenemu praznovanju, zanima jih zaslužek, kar je razumljivo. Treba jih je pohvaliti, kako se znajdejo in poskrbijo za svoje stranke.

Mi, njihove stranke, bi se morali najprej vprašati, zakaj moramo tako hiteti. Vse hočemo pravočasno in vnaprej, da bomo bolj mirno praznovali. Ko pridejo prazniki in ko smo se že naveličali lučk in se je drago božično drevo že začelo osipati, komaj čakamo, da vse pospravimo. Vedno bolj imamo občutek, da vse priprave in ves vložen trud ne obrodijo pravega prazničnega razpoloženja.

Morda le preveč pričakujemo, a kaj če ni to odraz globoke nepotrpežljivosti sodobnega človeka. Radi bi imeli božič že v novembru, miklavževanje pa že ta večer. Nič ne smemo zamuditi, nič izpustiti, zato je treba začeti s praznovanji dovolj zgodaj.

Kljub sredstvom, ki nas z enega kraja premaknejo v drugi, kljub možnosti, da kar doma naročimo, kar bi potrebovali in to skoraj takoj dobimo, kljub številnim možnostim, da se sproti dogovarjamo, smo vedno bolj prepričani, da se nam življenje izmika. Vse storimo, da bi v polnosti praznovali, a vsako novo praznovanje je vedno bolj prazno. Marija in Jožef se na božič nista kaj dosti pripravljala. A praznik ju je v polnosti prevzel, bilo je angelsko navkljub vsej revščini. Naši predniki so si vzeli čas za praznovanje. Vzeli so si čas za priprave. Te so bile veliko bolj duhovne kot zunanje. Vedeli so, da si praznovanja ne moremo kupiti, ga pa lahko zamudimo. Adventno in božično okrašene izložbe nas želijo zvabiti v trgovine, da bi nam prodale to, kar se ne da kupiti – zadovoljstvo. Raje stopimo na pot k prijateljem ali na pot v svojo notranjost. Tam ni treba zapravljati denarja, dovolj je, če bomo zapravljali čas. A verjamem, da s prijatelji in s poglobljanjem vase časa ne zapravljamo, ga le bogatimo in praznično okrasimo v zadovoljstvo vseh.

VSEBINA

- 3 UVODNIK**
- 4 S POTI**
Don Boskov obalni biser
- 6 DNEVNIK NEKE MATERE**
Ugovor vesti?
- 8 MOLIVCI**
Posvečeno življenje
tudi za naš čas
- 9 JUBILEJ 2015**
ZA VAS ŽIVIM!
200 let mladostne svetosti
- 10 MOJ POGLED**
Pedagoška zgodba
- 11 MARIJA**
Marija, mati evangelizacije
- 12 NA STRANI MLADIH**
Don Boskov center Celje
- 14 MISIJONI**
Prostovoljci v Ekvadorju
- 16 NOVICE**

Kdo je on

Duhovne vaje

Želimlje, advent 2010

uvodnik

Srečanje

Spoštovani člani salezijanske družine, prijatelji in bralci Salezijanskega vestnika. Pred 150 leti, 7. oktobra 1864, se je v majhni, nepomembni vasi Mornese na severu Italije zgodilo eno tistih srečanj, s katerimi Gospod zaznamuje zgodovino. Že znani duhovnik in vzgojitelj Janez Bosko je bil na enem izmed jesenskih izletov s svojimi fanti. Takšen sprehod po bolj ali manj oddaljenih gričih, v stiku z naravo in dobrimi ljudmi, je fantom dobro del. Vaščanom pa je dal možnost za dobrodelnost in poznavanje potreb mladih tistega časa. Duhovna misel in nagovori vse bolj priljubljenega duhovnika mladih pa so nagovarjali ljudi in klicala k ljubezni do Boga in do bližnjega.

V skupini zagnanih deklet, ki so v župniji in v kraju iskale razne načine, da bi delale dobro, vzgajale dekleta in pomagale ženam, je bila Marija Dominika Mazzarello. Njeno srce ni ostalo le pri zunanjem navdušenju, začutila je globino dogodka. Tisti večer je izrekla pomenljiv stavek: »Don Bosko je svetnik in jaz to čutim.« To srečanje je zaznamovalo začetek poti redovne družbe hčera Marije Pomočnice.

Ravno v teh mesecih, v srcu jubilejnega don Boskovega leta, smo sestre z vseh petih celin zbrane v Rimu na vrhovnem zboru in razmišljamo o Božjem daru za delo z mladimi, ki je bil dan našima svetnikoma in nam je dan tudi danes, da bi z mladimi gradile dom, ki evangelizira. Čutimo molitveno podporo mnogih sodelavcev in mladih, ki spremljajo naše iskanje po čim bolj pristnem odgovoru na ta Božji dar za življenje in delo z mladimi.

V preteklem oktobru so se dan za dnem na mnogih krajih v Sloveniji vrstila molitvena srečanja, ki so podprla doživetje jubilejnega don Boskovega leta. In še bodo jubilejni dogodki, ki nas lahko nagovorijo. Naj bodo priložnosti za Gospodove navdihe, ki lahko zaznamujejo zgodovino posameznikov, skupin ali skupnosti. Gospod naj nas dosega po svetosti Janeza Boska, ki je v delu z mladimi in za mlade spoznal najbolj sveto nalogo. Neka njegova misel namreč pravi: »Hočete storiti kaj dobrega, svetega, najsvetejšega, božjega? Vzgajajte mladino.«

S. MAJDA PANGERŠIČ

Don Boskov obalni biser

■ Marko Suhoveršnik

Salezijanski zavod v Alassiu je prva salezijanska ustanova izven pokrajine Piemont. Don Bosko je sledil mladim ne le po Turinu in Piemontu, temveč so ga pripeljali na ligurijsko obalo, »naravno« okno Turina, kamor sta mlade vabila sonce in morje. Alassio poleg tega leži na sredi velikih obmorskih gospodarskih središč italijanske Genove in francoske Nice.

Ko je don Bosko 20. septembra 1870 plačal visoko vsoto 25 tisoč lir za stari minoritski samostan in cerkev Marije Angelske, si nihče, razen njega, ni mislil, da bo prav tu odprl kar nekaj poglavij odpiranja Cerkve svetu in ljudem z novimi pristopi: trgovanje, turizem in znanost.

Pa pojdemo lepo po vrsti. Zahodni del Alassia, kjer je zrasla salezijanska šola, je bil znan po pridelovanju agrumov in zelenjave. Posledično so tudi salezijanci uredili ogromne vrtove ne le za po-

trebe svojega zavoda, temveč tudi za trg. Danes sicer pomislimo samo na dobiček in s tem korupcijo, okoriščanje, a takrat noben salezijanec z don Boskom na čelu ni obogatel, temveč so z zaslužkom lahko povečali število gojencev, ki so množično prihajali iz raznih obalnih predelov in izboljšali pogoje za študij. Tržno nišo so znali po evangeljsko spremeniti v služenje bližnjim.

Primorska klima je znano blagodejna. Če so sprva bogati Turinčani odhajali na obalo zaradi zdravstvenih

razlogov, so hitro spoznali, da je tudi pozimi na morju precej topleje kot v z vršaci obkoljenem Turinu. In so se sezonsko selili. Otroci so morali v šolo in kaj hitro so si želeli don Boskovega oratorija tudi v Alassiu. Drugo plat pa je don Bosko videl v razvijajočem se turizmu. Odšel je na občino in podpisal »Koncesijo št. 1« za del mestne plaže! Don Boskova plaža je živahna še danes. Koliko gojencev salezijanskih zavodov se je tu prvič srečalo z morjem, koliko počitnic in veselja je napolnilo

preventivni sistem. Davnega leta 1993, ko sem opravljal noviciat v Pinerolu, smo se z avtobusom odpravili na izlet v Alassio in na plažo. Čeprav ne prvo srečanje z morjem, je bilo to prvo srečanje z italijanskim morjem v ligurijemskem zalivu Sredozemskega morja. Pač moko in slano. Priznam, da imam na tisti izlet bolj slab spomin: kakor je bilo prijetno čofotati s sonovinci, toliko težja je bila pot nazaj domov. Čez kakšen dan so me dali pod kirurški nož, da so mi odstranili tisti repek slepega črevesa ...

Še po nečem je salezijanski Alassio znan. 6. februarja 1879 je don Bosko tu zbral svoje sodelavce, s katerimi so salezijansko družbo razdelili v inšpektorije (provincije). Organizacijska struktura, rojena prav v Alassiu, je dala štiri inšpektorije: piemontsko, ligurijško, rimsko in ameriško. V Alassiu je 1893. umrl tudi poljski princ Avgust Czartoryski, salezijanski duhovnik, danes blaženi. S svojo svetostjo je navdušil mnoge mlade Poljake za salezijanski poklic, med njimi je bil tudi drugi salezijanski kardinal Avgust Hlond, poznan tudi med generacijami slovenskih salezijancev.

Še na eno področje se je don Bosko spustil z alassijskim zavodom. Med vsemi svetniki je bil prvi, ki se je zanimal za vremenoslovje. Čeprav so bile vse njegove misli za rešitev duš mladih, ni zanemarjal napredka in znanosti. Njegovi misijonarji v Južni Ameriki so bili pionirji postavitve vremenskih postaj in opazovalnic, najsodobnejših za tisti čas.

Vse pa se je začelo v zvoniku cerkve Marije Angelske v Alassiu ... Še danes, po 140 letih, vremenska postaja v zvoniku deluje z vso predanostjo in natančnostjo.

Salezijanski zavod v Alassiu se je spreminjal s spremembami časov: od srednje šole do strokovnega liceja in študentata. Danes sale-

zijanci s sodelavci delujejo na mnogih področjih: v višjih razredih osnovne šole s klasično, strokovno, jezikovno in ekonomsko-družbeno smerjo; v mladinskem centru, vodijo hostel za mlade in družine; telovadnico; dvorano s kinodvorano, cerkev Angelske Marije in seveda don Boskovo plažo.

1, 3 Salezijanski zavod Alassio

2 Don Boskova spominska soba

4 Cerkev Kraljice angelov

Ugovor vesti?

18. september

Včeraj sem po dolgem času gledala televizijo. Pred očmi že ves dan nosim objokanega očeta, ki ga je kamera posnela, ko je pribežal na sirsko mejo, da si je rešil življenje. Hčere so mu ugrabili islamski skrajneži. Poslušala sem pogovor o islamski državi in metodah za njeno širitev. O njenih privržencih v Sloveniji. Kam to vodi? V kakšnem svetu bodo živeli moji otroci?

»Zli duh ne razgraja samo v naših srcih. Zli duh deluje tudi svetovno,« mi je na popoldanskem srečanju pojasnila svoje videnje razmer sestra uršulinka, ko sem ji razlagala, v kakšne skrbi me je spravilo včerajšnje gledanje televizije. »Zdaj me pa še vi s to izjavo spravljate v obup! Kako naj se jaz – ena uboga mama – zoperstavim svetovnemu zlu?« »Tako, da vzgajate svoje otroke, da bodo trdno stali za svojo krščansko vero. Morda Evropa v njihovih zrelih letih ne bo več pretežno krščanska,« je bila preprosto modra. Kako naj vzgajam moja dva mladostnika, da bosta prepričljivo živela krščanstvo, če protestirata že,

ko zmolimo eno zdravamarijo več kot navadno?

24. september

Že ves teden pri skupni večerni molitvi molim za mir v svetu. »Mami, od kdaj pa tebe zanimajo razmere v svetu?« me je nocoj vprašala hči. Moje prošnje pri molitvi so bile do zdaj vedno naravnane v naš mikro svet – za družino, prijatelje, sorodnike. »Zdaj je res potrebno moliti za mir. Lahko se priključiš molitveni verigi ljudi, ki vsak dan ob 18.30 zmolijo 3 zdravamarije za mir, ne glede na to, kje so,« sem ji predlagala. »Jaz že ne!« se je zgroženo uprla. »Si predstavljaš, da zvečer med treningom rečem prijateljicam: »Oprostite, zdaj grem pa molit ... Ali bodo one pomrle od smeha ali pa jaz od sramu!«

Toliko o vzgoji mladostnikov za trdno krščanstvo!

29. september

Pravkar sem do konca prebrala knjigo »Cena, ki sem jo plačal«. Govori o muslimanu, ki se je v Iraku spreobrnil v kristjana. Z ženo in otroki je moral pobegniti v Francijo, da

si je rešil življenje. Tu se knjiga konča, predstavljam pa si, kako se njegovo življenje v Evropi nadaljuje. On, ki je svojo vero pred nekaj leti skoraj plačal z življenjem, zdaj živi med množico mlačnih kristjanov. Upam, da mu evropska verska brezbržnost ne bo ubila vere, ki mu je muslimanski sorodniki niso mogli izbiti iz srca niti s pištolo.

3. oktober

Še vedno me v mislih spremlja spreobrnjeni musliman. Enega od kristjanov v Iraku, za katere je bolje, da so čim bolj neopaženi, je razpoznal po znamenju križa, ki ga je videl viseti v njegovi trgovini. Kako bi ta človek pri nas prepoznal kristjana? Bi prepoznal mene? Že na praznik povišanja sv. križa, ko sem pri maši poslušala pridigo o pomenu tega znamenja, sem sklenila, da bom okrog vratu začela nositi verižico s križcem. Ne zaradi lepote, ampak zato, ker hočem pričevati, čigava sem. Skoraj mesec je že naokrog, a dlje od sklepa nisem prišla.

Ko sem danes pometala stopnišče v domačem podjetju, sem se ozirala po koticčkih, kjer

Foto: J. Brečko

bi lahko namestila križ. Nikjer v podjetju (še) nimamo nobenega krščanskega znamenja. Ali naj sploh mešam vero v posel? Ali želim, da vsak, ki vstopi v našo firmo, takoj spozna, da smo tu kristjani? Ali bi to dvignilo ali zmanjšalo ugled podjetja v očeh obiskovalcev? O, ljubi Bog, usmili se me v tem cenenem razmišljanju, ki ni tebe vredno! Daj mi moči, da idejo o znamenju križa spravim v življenje: tako na svojem vratu kot v podjetju!

4. oktober

S sosedo učiteljico sva se srečali pri kontejnerjih za smeti – kot navadno ob sobotnem pospravljanju. Ravno se je vrnila s spoznavnega vikenda, ki ga je imela s svojimi srednješolci: »Lepo smo se ujeli. Mislim, da bom letos imela prijeten razred. Doživela sem nekaj posebnega, kar mi je dalo misliti. Ko smo se predstavljali drug drugemu, kdo smo in kaj počnemo, je ena učenka najprej povedala, da je verna. Največ prostega časa nameni delu v župniji, vodi birmanske skupine in pomaga župniku.« Sosedja je še dodala: »Zanimi-

vo pri tem mi je bilo, da so sošolci njeno predstavitev čisto normalno sprejeli. Če si predstavljam sebe v skupini neznanih ljudi, ne vem, če bi si upala tako izpostaviti svojo vero.«

Zdelo se mi je, da sem po tem pogovoru krompir za kosilo neverjetno hitro olupila. Verjetno nič hitreje kot navadno, le čas je hitreje minil, ker sem sestavljala stavke, s katerimi bi se jaz predstavila neznancem. Kako v nekaj besedah povedati, kdo si? Ali bi v tem naboru našla svoje mesto tudi beseda »kristjan«? Le kako so se moji otroci predstavili novim sošolcem ob prihodu v srednjo šolo? To jih moram povprašati.

6. oktober

Prijateljica je postavila svojo službo na kocko. Zavešno, namerno. »Se ti zdi, da pretiravam?« me je vprašala. Oblikovalka reklamnih oglasov je. Zadnjič se je pohvalila, da so jo izbrali v tim za nov projekt; da to zanjo pomeni priznanje, napredovanje. Toda izkazalo se je, da je ta nov projekt oglaševalska kampanja, v kateri naj bi se norčevali

iz cerkve in zlorabili verske simbole. Šefu je včeraj povedala, da tega ne more početi. »Vest mi ne dovoli. Ne morem preko tega, res ne,« je govorila bolj zase kot zame. »Zdravniki se lahko sklicujejo na ugovor vesti, jaz se ne morem. Zdaj me sodelavci gledajo, kot da nočem delati. Zbogom, moje dobro ime in položaj, ki sem ga ustvarila s trdim delom. Kaj če ostanem brez službe?«

Prvič doživljam, da nekdo zaradi svojega prepričanja tvega tako veliko. Če res izgubi službo, jim bo šlo doma bolj na tesno z denarjem. In če bo morala otrokom reči: »Ne, tega si zdaj ne moremo privoščiti,«, kaj ne bodo vpraševali: »Mami, ali je res bilo tega treba?« Bolj enostavno bi bilo najti razlog za bolniško in ostati doma, ne da bi kdo v resnici vedel, zakaj. Ne, ona je trdna in zvesta kristjanka, tudi ko gre na nož. Če to ni sodobno mučeništvo!

16. oktober

Še vedno ne nosim verižice s križcem. Imam pa v torbici blagoslovljeno vodo. Ampak to je že druga zgodba.

● Jožica

Posvečeno življenje tudi za naš čas

■ pripravil Ivan Turk

Dragi prijatelji, molivci za duhovne poklice! Salezijanska družina v letu 2014/15 obhaja jubilejno leto ob praznovanju 200-letnice rojstva sv. Janeza Boska, očeta in učitelja mladine. Vesoljna Cerkev pa obhaja 500-letnico rojstva sv. Terezije Velike. Papež Frančišek je to leto razglasil za leto posvečenega življenja. Na tej strani SV bo v tem letu več prostora namenjenega temu, kako je sveti Janez Bosko živel karizmo posvečenega življenja in kako to karizmo živijo skupine, ki pripadajo salezijanski družini.

Ko molimo za duhovne poklice, ne mislimo le na duhovnike, ampak tudi na redovnike, redovnice in na druge oblike laiškega posvečenega življenja.

Sv. Janez Pavel II. se je močno zavedal pomena in vloge skupin posvečenega življenja, zato je sklical posebno sinodo (1994), da bi dala prispevek ponovnemu ovrednotenju raznih oblik posvečenega življenja.

Kot sad te sinode je papež napisal apostolsko spodbudo Posvečeno življenje. V samem uvodu zapiše: »Posvečeno življenje je ukoreninjeno v zgledu in nauku Gospoda Kristusa, je dar, ki ga Bog Oče po Duhu naklanja Cerkvi. Značilne poteze Jezusa – deviškega, ubogega in poslušnega – pridobijo z zaobljubo evangeljskih svetov tipično in stalno »vidno obliko« sredi sveta. To priteguje pogled vernikov k tisti skrivnosti božjega kraljestva, ki že deluje v zgodovini, a čaka na svojo popolno uredničitev v nebesih« (PŽ 1).

V teku stoletij ni nikoli manjkalo ljudi, ki so v poslušnosti Očetovemu klicu in sledeč nagibom Svetega Duha izbrali to posebno hojo za Kristusom, da bi se mu posvetili s čistim in »nedeljenim« srcem.

»Kako naj bi se s hvaležnostjo do Duha ne spominjali obilja oblik posvečenega življenja, ki jih je v zgodovini prav on obudil in so še danes navzoče v telesu Cerkve? Kažejo se kot rastlina z mnogimi vejami, ki se izteza s svojimi koreninami v evangelij in rodi obilen sad v vsakem času Cerkve. Kakšno izredno bogastvo!«

»Dejansko«, nadaljuje papež, »stoji posvečeno življenje v srcu Cerkve ... je dragocen in prepotraben dar tudi v sedanjosti in prihodnosti božjega ljudstva, ker sodi v najglobljo notranjost njenega življenja, njene svetosti in njenega poslanstva« (PŽ 2,3).

Dragi molivci in vsi, ki si prizadevate za duhovne poklice, vsakemu posebej in

številni molitveni družini, posebej še bolnim in trpečim, želim zavzeto adventno pripravo in potem radostno božično praznovanje ter srečno in blagoslovljeno novo leto 2015.

Ivan Turk, voditelj SMZ
Troštova 12, 1292 Ig

Molitveni nameni

NOVEMBER

Da bi kristjani s svojim zglednim obnašanjem na pogrebih in z zglednim oskrbovanjem grobov izpričevali vero v vstajenje mrtvih.

DECEMBER

Da bi Odrešenikovo rojstvo prineslo mir in upanje vsem ljudem dobre volje ter utrdilo vero, da nam je Bog blizu.

JANUAR

Za vse skupine salezijanske družine, da bi v jubilejnem letu ob praznovanju 200-letnice don Boskovega rojstva okrepili poklicno zvestobo v duhu don Boskovega gesla: Daj mi duše, drugo vzemi.

ZA VAS ŽIVIM!

200 let mladostne svetosti

Od 16. avgusta 2014 do 16. avgusta 2015 poteka jubilej 200. obletnice rojstva sv. Janeza Boska. Naj nas tokrat nagovorijo nekatere misli svetnika mladih.

Don Bosko, živel si duhovnost vsakdanjega življenja; za svoje mlade si garal od jutra do večera, hkrati pa si živel v stalnem združenju z Bogom.

Ti, ki si živel, kot da bi gledal Nevidnega, nam praviš: »Moliti pomeni povzdigniti svojo misel in svoje srce k Bogu.

Pomeni govoriti z njim s svojimi mislimi ali s svojimi besedami. Zato je vsaka misel na Boga, vsak pogled, vsaka ljubezniva beseda zanj molitev ...

Dovolj so preproste misli, navadne besede, take, kot so tiste, s katerimi se obračamo na svojega očeta in mater.

Molitev je pomembna za dihanje duše tako kot zrak za dihanje telesa.

Najti nekaj minut v dnevu, da gremo in v molitvi pokleknejo pred njega, je eno najbolj prijaznih dejanj, ki jih lahko storimo za Jezusa, in eno najbolj potrebnih za naše življenje.

Kdor moli, je podoben človeku, ki trka na vrata.«

DVESTOTA OBLETNICA ROJSTVA
1815 • DON BOSKO • 2015

Don Bosko, ti si bil velik častilec svete evharistije; mlade si želel ogreti za ljubezen do Jezusa, ki v svetem kruhu ostaja vedno z nami.

Ti, ki si bil vedno in povsod duhovnik ter si v središče svojega oratorija postavil kapelo z Najsvetejšim, nam praviš: »Želite biti veseli in zadovoljni? Želite, da vam Gospod nakloni veliko milosti? Pogosto ga obiskujte.

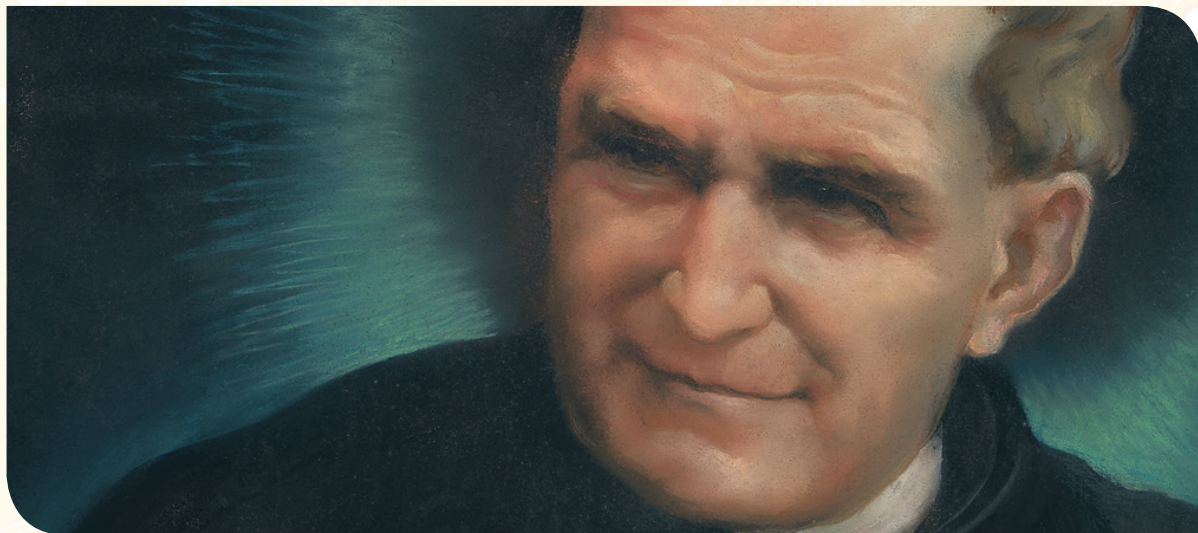
Želite premagati hudega duha? Zatekajte se pogosto k Jezusu.

Iz vsega srca ljubite Jezusa v Najsvetejšem zakramentu.

Vse zaupajte Jezusu v Najsvetejšem in Mariji Pomocnici, pa boste videli, kaj so čudeži.

Pogosto obhajilo je za vas temelj za srečno življenje, je kot mogočen steber, na katerem sloni en zemeljski tečaj; češčenje Matere Božje pa je steber, na katerega se naslanja drugi tečaj.

Ni je stvari, ki bi se je hudi duh bolj bal kot vrednega obhajila in pogostega obiska Najsvetejšega.«

Pedagoška zgodba

Foto: Želimlje

Ko sem bila kot študentka na poti do učiteljskega poklica, sem si pedagoško zgodbo predstavljala nekako takole: poučevala bom učence, jih žal tudi ocenjevala, sodelovala bom z njihovimi starši (no, nikakor si nisem predstavljala, da bodo imeli ti starši toliko raznih vprašanj, pomislekov ter takih in drugačnih težav v zvezi s šolo in poukom ...). Z učenci bom hodila na športne dneve (tudi to, kaj je športni dan, sem si predstavljala bistveno drugače, a to je že druga zgodba), pogovarjala se bom z njimi, ob koncu leta pa jim bom napisala spričevalo in kakšno pohvalo.

Na dan, ko to pišem, imam občutek, da se je šolsko leto ravnokar začelo, pa čeprav smo sredi oktobra. Na šoli smo imeli veliko praznovanje. Dober mesec smo dihali samo za to. Nikoli si nisem predstavljala, da mi bo od vseh službenih obveznosti ura pouka delovala še najbolj pomirjujoče in mi pomenila pravo relaksacijo. Ob takih projektih se zaveš, da so učenci nosilci motivacije, smisla, sprostitve ..., ne pa stresa in živčne vojne. In res je tudi, da ob takih projektih to tudi hitro pozabiš. Terapevtske zmožnosti učencev namreč.

Vsa neprespana, ker sem dolgo v noč sedela za računalnikom in se ukvarjala s to ljubo šolo in njeno obletnico ... in vsa sesuta, ker mi je bilo prvo minuto prihoda v zbornico sporočeno, da je potrebno narediti še to in tisto in tudi ono ... in vsa zmedena, ker sem že tretji dan v vsej tej šolski norišnici pogrešala svoj učbenik, ki ga nujno potrebujem – sem stopila v razred in razmišljala, kaj vse od tega, kar mi je bilo naštet, bi lahko naredila, če bi imela pravo uro. Niti en učenec ni bil na svojem mestu. Moji zobje so že začeli škrtati, ko se je izza treh cvetličnih lončkov, ki jih je držal v roki, oglasil glavni šef razreda: »Učiteljica, dovolite, da vam zaigramo prvi prizor naše gledališke igre. Naj vam najprej razložim naše vloge. Jaz sem drevesna krošnja.« Z odprtimi usti sem obstala tam nekje pri vratih razreda, dokler me ni drevesna krošnja opomnila, naj se postavim tako, da bom lahko videla celotno prizorišče dogajanja. Prasnala sem v smeh, še preden sem učencem utegnila razložiti, da sem danes slabe volje in naj se vedejo temu primerno ... Zaigrali so domiselni prizor, mi obljubili, da bo sledilo tudi nadaljevanje, se potem mirno posedli in v tisti mrki dan je posijalo sonce. In tudi slavni dan, na katerega smo se zavzeto pripravljali nekaj mesecev, je minil. Bil je to pravi praznik združenih moči, sodelovanja, pripadnosti in ... hvaležnosti za vse, kar znamo in zmoremo, če stopimo skupaj.

Ko me zasuje delo, za katero se mi zdi, da nima nobene zveze z bistvom učiteljskega poklica, pridejo učenci. Pokažejo mi, da sem tam zaradi njih; da bo ves stres ob raznih velikih šolskih projektih minil, oni bodo pa ostali. Mit o tem, kaj zajema delo učitelja, se mi je že zdavnaj razblinil. Pa ne v slabšalnem smislu. Kajti veliko bolj zanimivo, razgibano in bogato je, kot sem si kadarkoli predstavljala. In veliko več dobrega ter presenetljivega je v teh najstnikih, kot si lahko predstavlja kdorkoli, ki ima s šolsko stavbo le to vez, da hodi vsak dan mimo nje po svojih vsakodnevnih opravkih.

● učiteljica

Marija, mati evangelizacije

● pripravila: s. Irena Novak

Marija se je dala voditi Svetemu Duhu na poti vere za poslanstvo služenja in rodovitnosti. Danes se oziramo nanjo, da bi nam pomagala oznanjati sporočilo zveličanja in da bi novi učenci postali oznanjevalci evangelija. Marija zna prepoznavati sledove Božjega duha v velikih dogodkih in tudi v tistih, ki se zdijo nepomembni.

Devica in mati Marija, Sveti Duh te je vodil,
da si v globini svoje ponižne vere sprejela Besedo življenja
in se povsem darovala Bogu.
Pomagaj nam izreči našo privolitev v nujnosti,
ki je silnejša kakor kdajkoli,
da bomo oznanjali Jezusovo blagovest.
Ti si, napolnjena s Kristusovo navzočnostjo,
prinesla veselje Janezu Krstniku,
da je zavriskal v naročju svoje matere.
Ti si, prepolna veselja, zapela hvalnico čudovitih Božjih del.
Stanovitno si vztrajala pod križem v neomajni veri
in sprejela veselo tolažbo vstajenja.
Zbrala si učence v pričakovanju Svetega Duha,
da je mogla nastati misijonarska Cerkev.
Izprosi nam novo vnemo Vstalega,
da bomo vsem prinašali evangelij življenja,
ki premaga smrt.
Daj nam sveto drznost za iskanje novih poti,
da bo do vseh prišel dar lepote, ki nikoli ne ugasne.
Ti, Devica poslušajočega srca in premišljevanja,
mati ljubezni, nevesta večne svatbe,
posreduj za Cerkev, katere najčistejša podoba si,
da se ne bo nikoli zapirala ali opešala
v svoji gorečnosti pri graditvi Božjega kraljestva.
Zvezda nove evangelizacije,
pomagaj nam, da bomo svetili v pričevanju občestva,
služenja, izpovedujoče in velikodušne vere,
pravičnosti in ljubezni do ubogih,
da bo veselje iz evangelija prispelo do koncev zemlje
in da nobeno obrobje ne bo brez njegove svetlobe.
Mati živega evangelija, vir veselja za male,
prosi za nas.
Amen. Aleluja!

Čudež Božje previdnosti in človeške dobrote

■ Slavko Pajk in salezijanci iz Celja

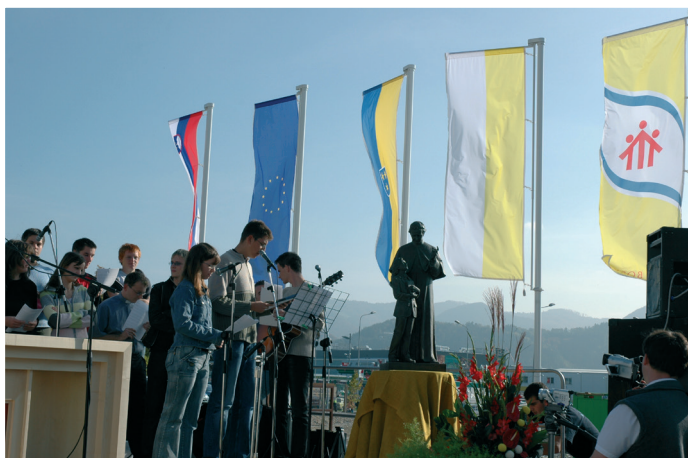
Salezijanci smo v Celje prišli že pred drugo svetovno vojno. V Gaberju smo v letu 1937–1938 postavili mladinski dom, ki je deloval le nekaj let, saj so ga ob okupaciji zavzeli Nemci, po vojni pa je doživel usodo nacionalizacije kot večina drugih salezijanskih in cerkvenih ustanov v Sloveniji.

Z denacionalizacijo in vrnitvijo doma v salezijansko last se je odprla možnost ponovne vrnitve salezijancev v knežje mesto Celje. Ker je na tem področju prevladala industrija, smo skupaj z mestnimi oblastmi našli ustrežnejše mesto za salezijansko vzgojno pastoralno delo na Hudinji, kjer se je izkazala tudi potreba po novi župniji.

Na zahvalno nedeljo leta 2003 je takratni mariborski škof dr. Franc Kramberger blagoslovil temeljni kamen za nov salezijanski in župnijski center. Načrte je naredil arhitekt prof. dr. Jože Marinko, projektno dokumentacijo je izdelal Projektivni biro Karlovšek, gradbena dela pa je prevzelo podjetje CM Celje.

Don Boskov center Celje ob 10-letnici

Zaradi velike angažiranosti salezijancev iz Slovenije, predvsem pa mnogih dobrotnikov s celjskega področja, pa tudi iz drugih delov domovine, je gradnja hitro napredovala in 24. oktobra 2004 je mariborski pomožni škof dr. Anton Stres blagoslovil novozgrajeni Don Boskov center Celje – čudež Božje previdnosti in dobrote slovenskega človeka. Center še ni bil popolnoma dokončan. V naslednjih letih smo urejali in dokončevali nadstropja in opremljali prostore za posamezne dejavnosti.

V maju 2005 je bila ustanovljena nova župnija bl. Antona Martina Slomška in v

novem veroučnem letu smo začeli z vsemi skupinami verouka v začasnih prostorih. Ob don Boskovem prazniku 2006 smo odprli Salezijanski mladinski center. Leta 2007 so bili urejeni namenski prostori za verouk in za PUM – Projektno učenje za mlade, ki niso končali šol in nimajo zaposlitve. Leto pozneje smo pripravili prostore še za katoliški otroški vrtec – Danielov levček, Enota Slomšek.

Veliko truda smo vložili v postavitev prostorskih pogojev za delo, nismo pa pozabili na graditev živega občestva tako na župnijski ravni kot na ravni raznih mladinskih in vzgojnih dejavnosti.

Ob deseti obletnici blagoslovitve Don Boskovega centra Celje izrekamo veliko zahvalo Bogu za njegov blagoslov in vsem, ki so nas spremljali z molitvijo in s svojo dobrotno roko. Zahvala pa velja tudi vsem, ki nam še sedaj pomagajo, da moremo uresničevati svoje poslanstvo, ki nam ga je zaupala salezijanska družba in krajevna Cerkev.

na strani mladih

Prostovoljci v Ekvadorju

Ekvador je južnoameriška država s čudovito floro in favno ter bogato zgodovino in pestro rasno strukturo, saj jo sestavljajo nekdanji kolonizatorji, priseljenci iz Evrope in Afrike ter domačini, južnoameriška indijanska plemena, ki so pred preganjanjem in izkoriščanjem pobegnili v visoko in težko dostopno andsko višavje. Čeprav dandanes prevladuje katoliška vera, so socialne razlike tako velike, da živijo v pravi bedi. Tukaj je še kako potrebno misijonsko delovanje Cerkve v vseh razsežnostih evangeljskega sporočila.

Štirje prostovoljci, Eva iz Domžal, Maja iz Šentruperta, Pavel iz Podgorice v Črni gori in salezijanec Marko smo to poletje doživljali misijone na prav poseben način. Že v prejšnjih misijonskih prostovoljskih odpravah smo se spoznali z mnogimi prostovoljci, tudi z Andreo iz Ekvadorja, ki nas je povabila v svojo domovino.

3550 metrov visoko

Po dogovoru s tukajšnjimi salezijanci je bila ideja o enomesečnem misijonskem prostovoljstvu kmalu prešla v projekt. Od 16. julija do 18.

avgusta smo bili na velikem misijonu s središčem v Salinas de Guaranda na višini 3550 metrov z okoli 500 prebivalci, kjer smo skupaj z drugimi prostovoljci in domačimi animatorji vodili poletne dejavnosti za otroke in mlade. Majhen kraj z večinoma indijanskim prebivalstvom so salezijanci spremenili v organizirano celoto, kjer so ustanovili zadrugo, zaposlili domačine v proizvodnji sira, čokolade, pletenin in drugih lokalnih proizvodov ter vzpostavili pravično trgovino, da se lahko dostojno preživljajo. Zaradi uspeha je

prišel tudi turizem, z njim pa vse negativne lastnosti, ki jih ta panoga prinaša. Vzgojno-pastoralnega dela zato ne zmanjka.

Razpršene vasi visoko v gorah

V to misijonsko področje spada še okoli 30 vasi, ki so razpršene po andskem višavju vse do višine 4300 m in se v subtropskem pasu spuščajo proti pacifiški obali. Oddaljenost in različnost sta največji oviri pri povezovanju, evangelizaciji in socializaciji teh skupnosti, ki vztrajajo na strmih pobočjih

neskončnih višavij, s katerih lahko opazujejo sončni vzhod ali zahod, čeprav so doline dneve in noči prekrite z debelo plastjo megle.

Delo z otroki je povsod pisano

Po dvodnevni aklimatizaciji in privajanju na višino v glavnem mestu Quito smo prva dva tedna preživeli v Salinasu, kakih 250 km južno od glavnega mesta. Naše delo je obsegalo jutranjo animacijo otrok, dopoldanske delavnice, vodenje popoldanskih iger in drugih dejavnosti. Popoldanski program za otroke smo izvajali tudi v bližnji skupnosti Apahua. Nekaj časa je bilo potrebno, da smo se navadili na tukajšnji sistem in laične voditelje, saj celoten misijon vodijo večinoma domači laiki in tuji laični misijonarji. Tudi točnega časa ne poznajo. A delo z otroki je kot povsod zanimivo in pisano. Tukajšnji otroci še niso tako razvajeni in so veseli vsake stvari, ki jo počnejo.

Domačnost

Teden dni smo prežive-
li tudi v Chazo Juanu. Mala

Kerečev sklad

V »Kerečev sklad za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 1. julija do 30. septembra 2014 darovali:

Brezavšček R., Cesar S., Goličnik B., Klemenčič M., Kužnar T., Macerl I., Močnik V., Ozebek M., Perovšek F., Pozaršek I., Rihtar F., Sabolič K., Šenk M., Talijan M., Tušar V. in nekateri neimenovani dobrotniki

Bog povrni!

indijanska skupnost, stisnjena v toplem kotičku med visokimi, s pragozdom poraščenimi vršaci, kjer ni ne telefonskega signala ne interneta, je na nas pustila posebno doživetje. Če smo se pritoževali nad srbečimi piki malih živalic, podobnih komarjem, pa smo doživeli pravo domačnost narave in tukajšnjih ljudi. Dopoldne smo kar v šoli sodelovali pri pouku. Učenci in učitelji so bili najbolj navdušeni nad nekaterimi pesmimi in plesnimi vajami, saj se je vseh 40 otrok, kolikor jih obiskuje osnovno šolo, z učitelji vred prestavilo na šolsko dvorišče in se veselo učilo plesnih korakov in gibov. Popoldne pa smo imeli razne delavnice, od angleščine do ročnih delavnic in iger.

Kuharski tečaj

Tudi v bližnji skupnosti La Palma smo se za nekaj ur počutili kot doma. Za tamkajšnje žene, ki se vsak teden srečujejo, smo organizirali kuharski tečaj pečenja palačink. Sliši se preprosto, a tukaj to ni bilo tako. Kupili smo moko in jajca, nikjer pa ni bilo mogoče dobiti mleka. Zato je neka gospa skočila domov in prinesla okoli 2 dcl mleka, kar pa za nekaj čez 20 žena nikakor ni bilo dovolj. Nato je druga pomolzla domačo kravo in tako smo prišli tudi do mleka. A tudi za namaz palačink ni bilo ničesar. Pomagali smo si z limonovim sokom in sladkorjem. Na koncu so žene vse zadovoljne odhajale domov z novim receptom, mi pa smo si pridobili spoznanje, da imamo vsega preveč ...

Nedeljsko bogoslužje

Posebno doživetje je bilo nedeljsko bogoslužje. Za celoten misijon skrbi namreč le en duhovnik, zato je nemogoče, da bi bila vsaj ob nedeljah v vseh skupnostih sveta maša. Domačini se zberejo ob nedeljah zvečer v lepo urejeni cerkvi, kjer neke vrste vaški poglavar vodi bogoslužje Božje besede, prebere evangelij in ga preprosto razloži, nato pa sledi prejem svetega obhajila. Vse to spremlja domače petje in aktivno sodelovanje vseh domačinov.

Nekajkrat smo z misijonarji ali domačimi laiki obiskali kakšno oddaljeno skupnost in ji pripeljali razne potrebščine. Ob srečevanju z domačini so se nam odpirala mnoga vprašanja, od smisla naše pomoči, ki je kot kapljica v morje, pa do novih spoznanj in vrednot krščanske vere, ki se pri nas izgublja v relativizmu in individualizmu, tukaj pa prebivalcem daje moč in vztrajnost.

*Marko Suhoveršnik,
Eva Križnik, Pavel Koroš
in Maja Žibert*

Vabljeni na predstavitev naše misijske izkušnje:

- 14. november, ob 18.00**
v Marijanišču v Veržeju:
odprtje fotografske razstave;
- 15. november ob 19.00**
v župnijski dvorani v Domžalah;
- 16. november ob 7.00**
in 10.30 pri sveti maši
v Šentrupertu;
- 18. november ob 19.00**
v Gradu Rakovnik

■ ŽELIMLJE

Prve diplome

V novo šolsko leto smo na Gimnaziji Želimplje vstopili s tradicionalno mašo ter druženjem s profesorji in sošolci. A tudi zatem smo v šolske klopi sedli le za kratek čas – v začetku septembra so se na nagradno ekskurzijo v Pulo najprej odpravili odličnjaki, sledile pa so strokovne ekskurzije za vse letnike: prvošolci so se odpravili na Tržaško, drugošolci v Oglej, tretješolci na avstrijsko Koroško, četrtošolci v Prekmurje. Zatem so se na intenzivne pevske vaje v Strunjan odpravile šolske pevske zasedbe, maturantje pa so na študijskem potovanju spoznavali Španijo. Pestro dogajanje so v tem času zaokrožili tudi kemijski in zgodovinsko-latinski konec tedna, geografska ekskurzija, odprtje prve letošnje razstave in gostujoča predavateljica iz tujine.

Ker pa je naša šola s preteklim šolskim letom postala ena od več kot 870 šol v svetu, na katerih lahko učenci in dijaki opravljajo izpit za pridobitev nemške jezikovne diplome Stalne konference ministrov za kulturne zadeve in izobraževanje nemških zveznih dežel, s katero dokazujejo jezikovno znanje, potrebno za študij ali delo v nemško govorečih deželah, nas je, preden smo se odpravili prvemu letošnjemu oddihu od šolskega dela naproti, čakala še posebej slovesna podelitev diplom prvi generaciji želimeljskih dijakov: prav vsi od 35 tretje- in četrtošolcev, ki so spomladi opravljali ta izpit, so bili pri tem namreč uspešni.

Mojca Leskovec

■ EČKA (VOJVODINA, RS)

Velika svečanost v veliki cerkvi

Petega oktobra 2014 je katoliška cerkev v Ečki (Vojvodina) doživela veliko slovesnost: 150-letnico graditve cerkve, ki je bila tedaj že tretja stavba na tem istem kraju. Za to priložnost so prišli romarji iz Mužlje, Zrenjanina, Lukinega sela in Belega Blata in ogromna cerkev je bila tako rekoč nabito polna. Somaševanje je vodil zrenjaninski škof dr. Ladislav Német, bogoslužje je polepšalo petje cerkvenega otroškega zbora Don Bosko iz Mužlje pod vodstvom Simone Mezei.

Po obhajilu so veroukarji zapeli pesmi: „Kristus v tvojem imenu“ ter „Naša mlada družina“, saj se je prav na ta dan v Rimu začela škofovska sinoda, posvečena družini.

Sedanjo cerkev v Ečki so začeli graditi 1862. Že prej je na tem mestu stala cerkev, prva katoliška cerkev v Ečki, in sicer že od leta 1793. Zgrajena je bila iz zbitega blata, pokrita pa je bila s trstom. Leta 1811 so cerkev razširili in jo pokrili s skodlami. Leta 1836 je zgorela v požaru, ki je popolnoma upepelil še 60 hiš v tem kraju. Okoli prejšnje cerkve so nato začeli gradnjo sedanje in ko je bila dokončana, se je stara cerkev znašla sredi novogradnje in ruševine stare cerkve so nesli ven skozi vrata. Novo veličastno cerkev v neoromanskem slogu, ki se je kot kaka katedrala dvignila iznad panonske ravnine, je 18. septembra 1864 med dvodnevnimi svečanostmi blagoslovil čanadski škof Aleksander Bonaz, ki je takrat tudi birmal.

Ob koncu slovesnosti ob 150. obletnici sta izrekla zahvalo Bogu in ljudem tudi

župnik Srečko Golob in Janez Jelen, ki redno skrbita za to cerkev. Pripravljena je bila tudi priložnostna publikacija v več jezikih, da bogata zgodovina katoliške Cerkve v tem delu Vojvodine ne bi šla še v pozabo. *Janez Jelen*

■ LJUBLJANA

Skalin kostanjev piknik

Po obilici slabega vremena je na vrsto prišel sončen in topel jesenski dan, ki je bil idealen za Skalin kostanjev piknik. Letos smo se zbrali na čisto novi lokaciji, in sicer na travniku blizu fužinskega mostu, tako da so obiskovalci lahko prišli kar peš. Zbralo se nas je res veliko, blizu sto.

Za uvodno animacijo so poskrbeli naši vrstniški animatorji, ki so pripravili štiri zanimive naloge, primerne za vsakega izmed nas. V vrče se je metalo žogice, žagalo, sestavljalo in ciljalo v kartonasto ververico. Pri vsaki nalogi so dobili podpis in si s tem prislužili spominek, ki so si ga sami izdelali. Sledile so tekmovalne skupine po otočkih, starši pa so imeli sproščen pogovor ob kavi. Zef in Andrej sta v kuhinji pridno pekla čevapčiče in kostanj, saj smo vsi komaj čakali na ta trenutek. Za konec je sledila skupna igra roverček in pospravljanje, pri čemer so sodelovali vsi. V hipu je bilo pospravljen in počasi smo se vsi zadovoljni odpravili domov.

Sandra

■ PREŽGANJE

Vikend rakovniških animatorjev

V petek, 26. septembra popoldne, se je na Rakov-

niku zbralo 25 veselih animatorjev. Porazdelili smo se v avtomobile in se odpeljali do Prežganja. Bog nam je uslišal prošnje in nam naklonil sončen vikend. Zabavni in izobraževalni program nas je dodobra zaposlil in nam dal misliti. Vpraševali smo se o naših osebnih načrtih animatorstva, pogovarjali smo se o petih stebrih salezijanske mladinske duhovnosti, obiskal pa nas je tudi slovenski misijonar Danilo Lisjak, ki nam je predstavil svoje delovanje v misijonih. Ustvarili smo mnogo lepih spominov in spletli dobra prijateljstva.

■ KROG

»Aničini dnevi«

Ob 67. obletnici smrti s. Anice Žitek je murskosoboška župnija začela s t. i. Aničinimi dnevi, da bi poživili spomin nanjo in njeno prisotnost v rojstnem kraju ter župniji ohranili živo. Čas misijona v lanskem decembru je ljudem približal njeno podobo. Branje njenega življenjepisa, ki roma iz rok v roke, jo še pogloblja. Ljudje pripovedujejo, kako jih nagovarja življenje te preproste in tako zelo z Bogom povezane sestre.

28. septembra so v njenem rojstnem kraju Krog priredili slovesnost. Sestre so pripravile razstavo o življenju s. Anice Žitek. Med kulturno-duhovnim programom v kulturnem domu so spregovorili: predsednica krajevne skupnosti, domači župnik in sestre HMP. Vsak s svojega zornega kota so osvetlili lik s. Anice. Program sta obogatila dva pevski zbora. Naslednji dan so se zbrali pri obhajanju svete maše v župnijski cer-

1

2

3

4

5

1 Želimlje, podelitev diplom

2 Cerkev v Ečki

3 Ečka, praznovanje 150-letnice

4 Skala, dejavnosti ob kostanjevem pikniku

5 Rakovnik, animatorji na svojem srečanju

kvi sv. Nikolaja. Tu je Anica takoj po rojstvu prejela sv. krst in kasneje sem zahajala po duhovno okrepčilo. Vrata kulturnega doma v Krogu so bila odprta še ves teden. Skupine otrok in odraslih so rade prihajale na ogled in verjamemo, da so ob tem, kar so videli, tudi prejeli kaj za svoje življenje.

s. Marija Imperl

■ MARIBOR

Prvi Majcnov večer

V sredo, 8. oktobra, je v sklopu Majcnovih večerov, ki jih organizira Zavod Andreja Majcna Maribor, potekal prvi kulturni večer. Srečali smo se z likom božjega služabnika Andreja Majcna, ki nam ga je predstavil prof. Tone Ciglar.

V večer sta nas z glasbo uvedla mati in sin, Nilda in Matej Luketič, oba priznana glasbenika. Ona operna pevka, solistka v SNG Maribor, on profesor glasbe, organist in zborovodja. Zaigrala sta skladbi Georga Friedricha Händela: O mio Signor in Agnus Dei – Jagnje Božje, Wolfganga Amadeusa Mozarta.

Nato nam je prof. Ciglar spregovoril o Božjem služabniku, velikem misionarju Majcnu, o njegovi majhnosti (pred drugimi) in o njegovi veličini (v ljubezni do drugih).

Velik po dobroti, velik v usmiljenju, pa vendarle majcen. Velik v ljubezni, velik v dejanjih, pa vendarle majcen. Velik v odnosu z Bogom in z bližnjim, a vendarle majcen. Vse to in še več označuje Majcna, Andreja Majcna, svetniškega kandidata, božjega služabnika, očeta ubogih Kitajcev, 'patriarha', vietnamskega don Boska, 'starega očeta', Abra-

hama, duhovnega očeta in spovednika. Bil je preprosto človek, človek svetnik, nekdo, ki ima rad Boga in sočloveka. Bil je Kitajec s Kitajci in Vietnamec z Vietnamci, rojen Mariborčan, domoljub naše slovenske zemlje.

Gospod Ciglar zapiše o njem: Na njegovem obrazu smo tisti, ki smo živeli z njim, zaznavali radost Dobrega Pastirja, ki se je veselil, da je lahko iskal in našel izgubljene; to so bili predvsem reveži, mladi, ki je zanje skrbel kot ljubeči oče, da so vstopili v življenje kot pošteni državljani in dobri kristjani.

Po končanem vsebinskem delu smo se družili še ob pecivu in pijači ter predavatelja povprašali še po mnogočem. Naše naslednje srečanje bo 12. novembra, ko bo gost dr. Janez Vodičar in bo spregovoril o temi Biti kristjan v današnji družbi.

■ BLED

Srečanje Združenja animatorjev Oratorija

Na drugi vikend v mesecu oktobru so se nekateri predstavniki Združenja animatorjev Oratorija (ZAO) zbrali pri sestrah na Bledu, da bi načrtali svoje delovanje v tem šolskem letu.

Že pri uvodni spoznavni igri so izvedeli, da bo glavni lik oratorija 2015 sveti Dominik Savio. Ta svetnik jih je nato spremljal tudi pri molitvi, besedici na srce in sklepni sv. maši. Konec tedna je potekal v prijetnem ozračju razigranih animatorjev, ki so hkrati izrazili veliko potrebo in željo po duhovnosti. To je tudi osnovno vodilo, ki mu želijo pri združenju v tem letu dati še večjo težo. Izvoljen je bil tudi nov

predsednik za dobo dveh let: Samo Pučnik s Prihove. Polni navdušenja so odhajali iz Bleda in verjamemo, da bo to navdušenje odsevalo tudi po škofijskih odborih ZAO.

■ COLLE DON BOSCO

Animatorji pri don Bosku

Že tretje leto zapored so animatorji postnih duhovnih vaj in Uskovniških tednov poromali v don Boskove kraje. Letos je bilo to še zlasti pomenljivo, saj smo v jubilejnem letu, ko praznujemo 200. obletnico don Boskovega rojstva. Mladi so spoznavali don Boska in njegove kraje – Becchi, Chieri, Valdocco, ter se na koncu vrnili na Colle don Bosco. Poleg spoznavanja krajev in don Boskovega življenja so imeli tudi dovolj časa za osebno delo, duhovno poglobitev in molitev. Zadnji dan so si na Colle don Boscu privoščili tudi veliko igro, ki je popestrila dogajanje in poskrbela za veliko smeha, ne le pri mladih, temveč tudi pri vseh drugih romarjih, ki so jih videli.

Animator Matija je zapisal: Hvala ti, don Bosko, saj če ne bi bilo tebe, zagotovo ne bi spoznal tako krasnih ljudi, s katerimi sem potoval in delil svojo ljubezen do Kristusa in tebe. Svoje srce si dal za mlade. Tudi zame. In nam vsem si naročil, naj ga ponese naprej mednje.

■ RAKOVNIK

Začela se je Salezijanska športna liga

V nedeljo, 5. oktobra, se je tudi uradno začela nova

sezona Salezijanske športne lige. Mladi športniki z vseh koncev Slovenije so se zbrali na Rakovniku na sproščnem srečanju ob odprtju. Po duhovni misli in pomembnih informacijah se je druženje nadaljevalo v športnem ozračju. Sončno nebo nad Salezijanskim mladinskim centrom na Rakovniku so preletavale nogometne, košarkaške in odbojcarske žoge, lačne želodčke pa so okrepili čevapčiči.

Salezijanska športna liga poteka v treh športih: nogometu, košarki in odbojki (za dekleta). Letos bo skupaj sodelovalo kar 30 ekip. Med sezono se bodo ekipe med seboj večkrat pomerile, zmagovalce pa bo določilo zaključno srečanje, ki bo 17. maja. Več informacij najdete na: donbosko.si/salezijanska-sportna-liga

■ VERŽEJ

Miholovo v Veržeju

S soncem obsijani Veržej se je zadnje septembrsko nedeljo imel česa veseliti: žegnanjsko sveto mašo je vodil domačin zlatomašnik Anton Rozmarič. Slovesnost je povzdignil priložnostni pevski zbor jubilentovih sorodnikov, ki so pod vodstvom nečakinje Tatjane Rozmarič Poštrak ubrano spremljali liturgično dogajanje pred oltarjem. Ob koncu maše je sledil blagoslov folklornih skupin. Zbralo se je preko 120 članov folklornih skupin iz širše okolice, tako da je bila cerkev krepko premajhna za vse obiskovalce. Dan se je nadaljeval na 3. Miholovem sejmu v Centru DUO, ki je več sto obiskovalcem postregel s stojnicami izdelkov domače in umetnostne

1 Maribor, Majcnov večer

2 Bled, Srečanje združenja aniamtorjev oratorija

3 Colle Don Bosco, Na obisku mladi iz Slovenije

4 Rakovnik, začetek športne lige

5 Veržej, Miholov sejem

obrbi in z bogatim kulturnim programom. Predstavile so se starejše folklorne skupine in otroške skupine na MiHeC Festu, na sejmu pa so razglasili tudi najboljše ocenjene pridelovalce prleške tünke.

Tečaj pisanja ikon

Prvi oktobrski konec tedna je skupina pod vodstvom mag. Silve Božinove ustvarjala ikone, te lepote vzhodnih Cerkev. Ob spoznavanju zgodovine in smisla ikonopisja so se udeleženci lotili izdelave vsake svoje ikone. Izbrali so si ikono Marije, angelov in sveto družino. Ob koncu tečaja je vodja Marijanišča Grega Valič v zavodski kapeli novonapisane ikone blagoslovil, tudi s kadihom, udeleženci pa so se mu pridružili v molitvi, da bi te svete podobe pomagale ljudem odkrivati in hoditi po poti Boga.

1 Veržej, tečaj pisanja ikon

Večeri DRG DUHOVNO ritmične glasbe

14./15

Sestrične

13.
NOV

skupina
SPES

8.
JAN

Alfa in
Omega

9.
APR

11.
DEC

Petra
Gorše

band
Pusti sled

12.
MAR

Tvoj glas

14.
MAJ

Ljubljana,
grad Rakovnik ob 20.00

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

TRR 2420 3901 0836 316
Raiffeisen Banka

Za gradnjo Don Boskovega centra Maribor s cerkvijo sv. Janeza Boska.

Hvaležno se spominjamo vseh dobrotnikov. V župniji sv. Janeza Boska darujemo vsako nedeljo za vas sv. mašo in vas vključujemo v dnevno molitev naše salezijanske skupnosti.

Od 6. 7. do 15. 10. 2014 ste v sklad za izgradnjo Don Boskovega centra Maribor darovali:

Boncelj A., Bradeško J., Brus J., Dolinar S., Družina Luketič, Družina Trampuž, Esih Š., Fučka L., Gajser dr. V., Gregorič M., Hartman T., Hertman T., Hribernik P., Ivanuša T., Jagodič M., Jagodič A., Jakopiček, Jamnik J., Jerman, Kellar J., Knez D., Koletnik K., Končan M., Kotnik P., Kovač I., Len B., Leskovec T., Luketič N. M., Maček A., Martinčič P., Medved V., Mekinda M. N., Modec J., Mohar A., Molivci-DBS, Možina A., Mrak P., Mušič M., Novak A., Perovšek F., Peterca A., Rihar L., Rihtar F., Rihtar B., Schwarzmann J., Selan A., Senčar I., Ščap M. J., Šeter M., Titan S., Trafela A., Tratnjek M., Trobentar P., Turk A., Vehovar J., Vinkler M., Weith H., Zagajšek L., Zmrzlikar-Kuralt, Zorko J., Žalik F., Žalik R., Žižek J. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Bog povrni!

+MARIJA BREČKO 1936–2014

mati dveh duhovnikov
salezijancev

Na praznik rožnovenske Materje Božje se je sklenilo življenje Marije Brečko. Vse njeno življenje je bilo povezano z Božjo Materjo. Molitev rožnega venca ji je prinašala tolažbo in pomoč. Tako jo je Marija sprejela ob svojem prazniku.

Ob poslavljanju so bili čudoviti jesenski dnevi. Mama je odšla kot zrel sad polnega življenja. Živela je ob dveh bratih na manjši kmetiji. Mati jo je uvedla od malih nog v gospodinj-ska dela. Tudi za vsako delo na kmetiji je bilo treba prijeti. Ob Marijinem prazniku – na svečnico sta si z možem Aloj-

Včlanite se v Mašno zvezo romarskega svetišča na Rakovniku

Mašna zveza (MZ) je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Včlanite se tako, da sporočite svoj naslov in nato prejmete vpisnico in hkrati name-nite dar za MZ (npr. višina mašnega daru). V MZ lahko vpišete tudi rajne. Vaš dar je lahko enkratni ali ga obnavljate mesečno ali letno. Vsako soboto ob 7.00 salezijanska skupnost v rakovniškem svetišču daruje sveto mašo za žive in rajne člane MZ. Naslov: Mašna zveza, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel: 01 427 30 28.

zem obljubila zvestobo in ljubezen. Kot snaha je prišla še na večjo hribovsko kmetijo. Časi so bili težki. Ni bilo denarja. Peš je hodila tudi tri ure daleč v mesto prodajat, kar se je pridelalo.

Z možem sta v ljubezni sprejemala otroke. Drug za drugim so prihajali. Vsakega od devetih sta se razveselila. Pri zadnji nosečnosti so se pojavile težave. Zdravniki so zahtevali splav. Ker tega ni sprejela, je doživela veliko ponižanj. S carskim rezom je bil rojen otrok. Ko je prišla k sebi, je vprašala zdravnico, kako je z otrokom. Dejala je: »Rodili ste pohabljenega otroka!« Ko so ji ga končno prinesli, ga ni upala pogledati. Bil je popolnoma normalen krepak dojenček. Posebej se je potrudila za praznike, da je bilo vedno kaj dobrega na mizi. Najbolj hudo ji je bilo, če je kdo od otrok manjkal. Ni pa skrbela samo za svojo družino. Znala je videti stiske drugih. Vedno znova je pošiljala otroke, da so kaj odnesli zdaj enim, zdaj drugim.

Otroci so hitro odrasčali in se osamosvajali. Prva si je ustvarila družino hčerka Marija. Veliko veselje sta ji prinesli pripravi in slavi novih maš, najprej sina Franca, šest let pozneje še sina Jožeta. Dve leti pozneje so se poročili kar štirje sinovi. Sin Martin si je ustvaril družino doma. Z možem sta bila vesela, da bo nekdo nadaljeval njuno delo.

Pri možu so se kmalu pojavile težave s srcem. Med drugo svetovno vojno je bil mobiliziran med partizane. Ker ni bil za njih »pravi«, so ga želeli odstraniti. Rešil se je s prestreljeno levo roko. Vse skupaj je vplivalo na oslabele srca.

Poleg gospodinjkega in kmečkega dela je skrbela za bolnega moža. Še huje je bilo, ko je mož obležal. Na koncu je tudi njo zlomilo. Oba z možem sta bila priklenjena na posteljo. Tolažila sta drug drugega. Trpljenje sta darovala za otroke. Predvsem pa sta veliko molila.

rajni

naročniki SaL. vestnika, člani mašne zveze in molivci za duh. poklice

Bevec Marinka, Tončke Čečve
Brečko Marija, Št. Rupert/ Laškim
Dijak Angela, Kamnik
Dobnik Milena, Teharje (Sv.
Lovrenc)
Gruden Janez, Velike Lašče
Janežič Franc, Boštanj, oče
sestre HMP
Jerebic Kristina, Odranci
Kolbl Ana, Bratanci
Lamprečnik Ana, Bočna
Petelin Srečko, Lj. Rakovnik
Strehar Anica, Vipolže
Strle Pepca, Ribnica
Svetičič Polona, Šebrelje
Tratnjek Barbara, Bratanci
Vozelj Fani, Kranj
Založnik Marija, Polhov Gradec
Žižek Angela, Lendava

Dodatno bolečino ji je povzročila smrt sina in teden dni pozneje smrt moža. Njeno življenje je postalo darovanje trpljenja in molitev. Vesela je bila vsakega obiska; še posebej se je razveselila, ko sta sinova duhovnika prinesla obhajilo.

Najprej Bogu hvala za enkratnost njenega življenja. Še posebej hvala za njeno brezpogojno ljubezen do moža in otrok. Zahvala tudi Božji Materi Mariji. Vse nas je posvetila njej. Od nje je dobivala tolažbo in pomoč. Zahvala sinu Martinu z družino, ker so s takšno ljubeznijo skrbeli najprej za očeta, ki je bil več kot štiri leta priklenjen na posteljo, in potem skoraj tri leta za mamo. Kljub stalnemu ležanju nista imela nobenih ran. Čutila sta stalno pozornost in dobroto. Zahvala vsem za izraze sočutja, sožalne besede, maše, sveče, rože ... Zahvala vsem, ki ste jo pospremili v tako lepem številu. Zahvala škofu Petru, domačemu župniku, vsem duhovnikom, redovnikom in redovnicam. Pokojna mama Marija naj uživa polnost dobrote in ljubezni pri nebeškem Očetu.

Franc Brečko SDB

			SESTAVILA MATEJA	KDOR SKRBI ZA FINANCE, EKONOMIST	PRISTANIŠČE V EGIPTU	ODPRTINA V STENI	HRANA	MESTO V BELGIJI, TUDI ATH	
			DALJŠE ČASOVNO OBDOBJE						
			PRITOK SAVE V KRANJU						
			SLAVN. OBLAČILO DUHOV.						
			ZAPORNIK						
									VODNI VRTINEC
SALEZIJSKI VESTNIK	NAKIT ZA OKROG VRATU	VRSTA TKANINE KDOR SKAČE S PADALOM					IVANČIČ JANKO		
PREDMETI NAMENJENI ZA NEK PROSTOR							SOLMIZACIJSKI ZLOG OGNJEVIT CIGAN. PLES		
DIVJA KOZA				MOŠKO IME VOLOVSKA ANTILOPA					
RAJMOND DEBEVEC		1€ TRGOVINE V SLO. SMUČIŠČE NA NORVEŠKEM						PRVI ČLOVEK	TEŽKE SANJE
FRANCOŠKI POLITIK IN PREMIER PIERRE						TOVARNA AVTOMOBIL OV MARIBOR			
MADŽARSKO ŽENSKO IME						ADOLF (KRAJŠE) 10. IN 18. ČRKA ABC			
KDOR POBIRA CESTNINO									
VOJVODINSKI MADŽARSKI PESNIK KAROLY				GLEDALIŠKA IGRA RESNEGA ZNAČAJA					

geslo križanke

pošljite do
15. decembra 2014
na uredništvo
Salezijanskega vestnika

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej
2. nagrada: knjiga F. Bouchard, Don Bosko. Z močjo srca.
3. nagrada: knjiga T. Ciglar, Božji služabnik A. Majcen.
4. nagrada: strip M. Kovačič, Misijonar Andrej Majcen.
5. nagrada: strip Dominik Savio.

Rešitev križanke SV 5/2014

Danilo LISJAK
misijonar v Ugandi

Nagradenci prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Eva in Nik GLINŠEK, Radomlje.
2. nagrada: knjiga F. Bouchard, Don Bosko - Z močjo srca: Franci KOS, Mokronog.
3. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja, Božji služabnik Andrej Majcen: Helena KOREN, Ljubljana.
4. nagrada: strip Misijonar Andrej Majcen: Zinka KUNSTELJ, Ljubljana.
5. nagrada: strip Dominik Savio: Marijana LIMBEK, Domžale.

VABLJENI V VERŽEJ

Razstava slovenskih jaslic
od 5. decembra 2014
do 2. februarja 2015
v Puščenjakovi dvorani
Centra DUO.

V Penzionu Mavrica vam nudimo prijetno preživljenje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo. V tišini kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
E: penzion.mavrica@marianum.si S: www.marianum.si
T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

BLED – pri sestrah HMP

14.–16. november: Poklicni vikend: Pridi in poglej.
10. januar (sobota): Pogovorni večer za starše in mlade, 20.00. *Informacije in prijave: s. Martina Golavšek*
28.–30. november: Vikend program za družine/zakonce z naslovom: 'Počakaj me!' (podoben program bo še februarja v Želimljem, aprila na Pohorju, julija v Veržeju in na Uskovnici).
10. januar (sobota): Pogovorni večer za starše in mlade, 20.00.

Info in prijave: s. Martina Golavšek, s. Katja Balažič

LJ. GORNJI TRG

27.–30. oktober: Angleški oratorij za osnovnošolce.
Info in prijave: s. Marija Imperl

ŽELIMLJE

14.–16. november: Duhovne vaje za fante in dekleta (4.–7. r.).
21.–23. november: Duhovne vaje za ministrante.
05.–07. december: Duhovne vaje za fante in dekleta (8.–9. r.).
12.–14. december: Duhovne vaje za fante in dekleta 9. r. in srednješolce.

Info in prijave: Klemen Balažič

ŽELIMLJE

07.–09. november: Zbor SMG – zbor salezijanskega mladinskega gibanja.

Info in prijave: Boštjan Jamnik, s. Martina Golavšek, Blažka Merkač

MURSKA SOBOTA

15. november 2014 in 21. februar 2015:
Usposabljanje voditeljev svetopisemskih uric.

Info in prijave: s. Jožica Merlak

MARIBOR – DON BOSKOV CENTER

12. november (sreda): Majcnov kulturni večer. Ob 19.00 v Don Boskovem centru na Engelsovi 66, nasproti Qulandie.
30. november: Obletnica ustanovitve župnija. Slovesno sv. mašo ob 10.00 bo daroval soboški škof dr. Peter Štumpf, po maši blagoslov novozgrajenih igrišč.
14. januar (sreda): Majcnov kulturni večer, ob 19.00.

Info: Otrin Gašper

LJUBLJANA RAKOVNIK - ROMARSKI SHODI

23. november: 10.30 – Obletnica prihoda salezijancev na Rakovnik, 10. obletnica prenove pastoralnega doma, dan rakovniške ustanove. Sodelujejo tudi učenci Glasbene šole Rakovnik.

30. november: 15.00 – Pobožnost zadnje nedelje v mesecu, obletnica prihoda salezijancev na Rakovnik, ob 15.00.

28. december: 15.00 – Pobožnost zadnje nedelje v mesecu in v letu, 15.00.

Info: Marko Košnik

USKOVNIŠKA MAŠA

Vsak 3. četrtek v mesecu (20. novembra, 18. decembra, 15. januarja, 19. februarja, 19. marca, 23. aprila in 21. maja), na Rakovniku ob 18.00. Za animatorje in udeležence Uskovniških tednov in postnih duhovnih vaj, za mlade salezijanskega mladinskega gibanja ...

Info: Boštjan Jamnik

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

13. november, 11. december, 8. januar, 12. marec, 9. april, 14. maj. KDAJ: šest drugih četrtkov v mesecu ob 20.00. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitev izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje.

Info: Boštjan Jamnik, Blažka Merkač

VERŽEJ

5. december (petek) ob 11.00: Odprtje 7. razstave slovenskih jaslic ter jaslic pomurskih vrtcev in šol. S svojimi jaslicami gostujeta zakonca Lavrih. Puščenjakova dvorana Centra DUO.

Info: Marko Štajner

9.–11. januar: USA – usposabljanje salezijanskih animatorjev pripravnikov.
Info in prijave: Grega Valič

LJUBLJANA RAKOVNIK

22. november (sobota): Srečanje članov skupin salezijanske družine, povezano z duhovno obnovo. Začetek ob 9.00, sklep ok. 13.30.

Info: Marko Košnik

s. Katja Balažič, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/574.1075 ali 041/955.768, md.bled@gmail.com

Klemen Balažič, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel.: 031/468.974, majcnov.dom@gmail.com

s. Martina Golavšek, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/574.1075 ali 031/443.771; md.bled@gmail.com

s. Marija Imperl, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 041/982.866, imperl.marija@gmail.com

Boštjan Jamnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel.: 031/486.554, bostjan.jamnik@salve.si

s. Danijela Kordeš, Vorančeva 19, 2360 Radlje ob Dravi; tel. 041/293.883, dani.kordes@gmail.com

Marko Košnik, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 051/337.556, marko.kosnik@salve.si

Ivan Kuhar, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/654.778, center.duo@marianum.si

Blažka Merkač, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239 smp@salve.si

s. Jožica Merlak, Juša Kramarja 2, 9000 Murska Sobota, tel. 031/418.151, jozi.merlak@gmail.com

Gašper Otrin, Engelsova 66, 2000 Maribor, tel. 041/558.310, gasper.sdb@gmail.com

Ivan Turk, Troštova 12, 12912 Ig, tel. 031/358.018; ivan.turk@salve.si

Grega Valič, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 041/261.870, gregavalic@yahoo.com

Salezijanski vestnik je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. V slovenskem jeziku je začel izhajati leta 1904. Danes SV po svetu izhaja v 57 izdajah, v 29 jezikih in v 131 državah.

NOVEMBER–DECEMBER 2014, ŠT. 6
Skupna številka: 592, letnik 87
ISSN 0353–0477, dvomesečnik
Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska.

Urednik: Marjan Lamovšek

Uredniški odbor: Janez Potočnik, Ivan Turk, s. Marija Imperl, Janez Krnc, Marko Košnik

Lektorica: Jerneja Kovšca

Grafična zasnova: mati design

Računalniška postavitev: Salve, P. Belak

Foto naslovnica: Patricija Belak

Izdajatelj: Salezijanski inšpektorat

Založba: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Pleško

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun:

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 300-01

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Lj.

PODATKI ZA STIK

Distribucija in stiki: Janez Potočnik

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

Telefon 01/42.73.028

E naslov vestnik@sdb.si

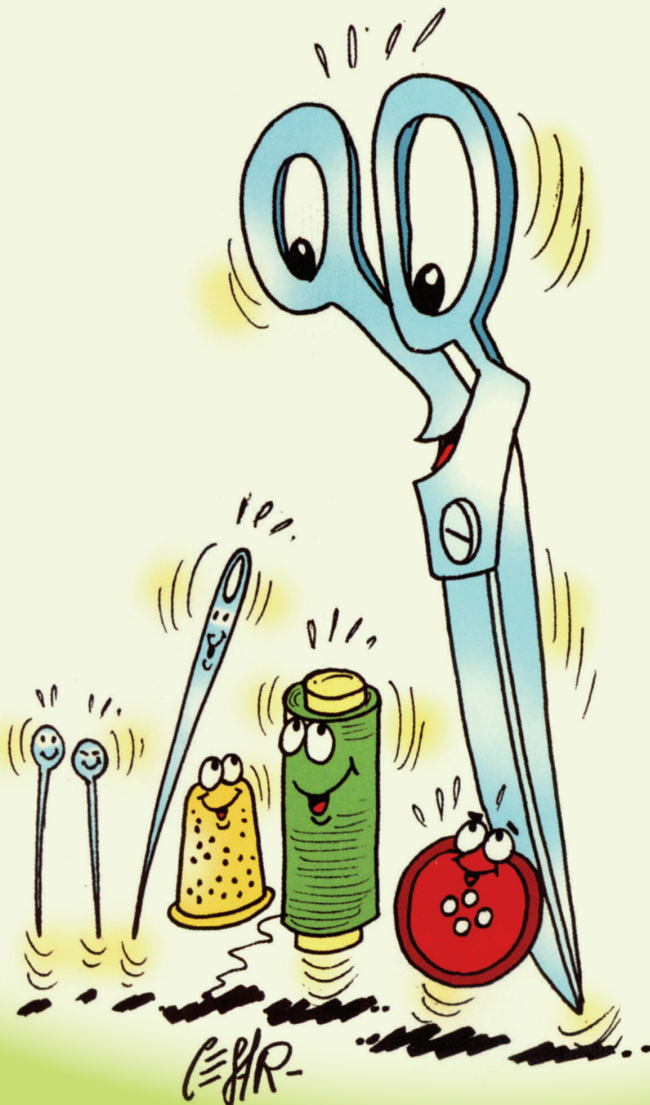
Spletna stran www.donbosko.si

Krojaška delavnica

V okolišu sem bila najbolj ugodna krojaška delavnica. A ko me je zapustil mladi Janez, se nisem mogla znebiti občutka globokega razočaranja. Vse upe sem polagala v mladega vajenca, ki je prišel iz oddaljenega zaselka Becchi ... Namesto tega pa ... Zakaj se je tako odločil?

Živo se spomnim trenutka, ko sva se spoznala. Petnajstletnemu kmetiču, ki je prišel k meni za vajenca, obenem pa je obiskoval šolo v Castelnovu, sem razkrila vse bogastvo in skrivnosti svojih polic, po barvah urejene kolute sukanca različnih debelin, lesenih ravnil za risanje modelov in velikih svetlečih se škarij za vsakdanjo rabo.

Ni mi bilo težko narediti vtis na dečka s kodrastimi lasmi, ki je do tedaj poznal le iglo in naprstnik svoje matere. Prav tako se je on spoprijateljil z menoj. V cerkvi je prepeval pod vodstvom pevskega vodje v župniji, mojega gospodarja Janeza Roberta. Naučil se je igrati na violino in orgle. Fant je bil kot goba: vsrkaval in naučil se je vsega. Odločil se je, da se priučiti tudi krojaškega poklica. V kratkem času se je naučil prišiti gumbe, zarobiti konce blaga s preprostim ali dvakratnim zgibom. Dalje se je usposobil ukrojiti hlače, telovnike in srajce. Slišala sem, kako se je šalil pred svojimi prijatelji: »Zdi se mi, da sem se usposobil za izvrstnega vodjo krojačev.« Res je to postal. Tako zelo, da mu je gospodar smelo predlagal, naj se mu pridruži in ostane v delavnici. A Janezovi načrti so bili drugačni: želel je nadaljevati študij. Delal je le zato, da si je

mogel plačati knjige in šolanje. Zato mi je bilo malo žal. Bil bi odličen krojač. Z njim sem si predstavljala preobrazbo v butično krojaško delavnico. Za njim so k meni prihajali le povprečni vajenci. Čez nekaj časa sem nanj pozabila.

Leta so minevala. Nekega dne je stranka mojega gospodarja pripovedovala čudovito zgodbo vajenca iz Chierija, ki je postal duhovnik in svoje življenje posvetil revnim otrokom v Torinu. Kar vriskala sem od veselja in ponosa. Tisti Janez me ni pozabil: delal je kot dober krojač! Izkoriščani mladini je krpal rane življenja in šival njihova strgana srca. Zanje je krojil dostojno

obleko in spreminjal mlade v poštene državljane. Napačne gumbe je odstranil z odpuščanjem in jim šival srajce prihodnosti, da bodo lahko njegovi duhovniki zavihali rokave. Pogosto je pripovedoval svoje sanje: »Videl sem se kot duhovnik v raketu in s štolo: takšen sem delal v krojaški trgovini. Vendar nisem izdeloval novih oblek, temveč krpal obrabljene kose blaga.«

V zadnjih dneh njegovega zemeljskega življenja mu je zdravnik dejal: »Don Bosko, vi ste kot ponošena obleka.« A zanj je bila že pripravljena čudovita obleka luči iz nebeške krojaške delavnice.

José J. Gómez Palacios

